

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **P. D.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. A. K., advokátom so sídlom v T., proti žalovanej **M. H.**, bývajúcej v R., zastúpenej JUDr. M. W., advokátkou so sídlom v Ž., **o určenie neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu**, vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 3 C 259/2005, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 6. marca 2008 sp. zn. 9 Co 279/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Ružomberok rozsudkom z 31. mája 2007 č.k. 3 C 259/2005-309 určil, že je neplatná zmluva uzavretá 27. júla 2005 medzi žalobcom (prevodcom) a žalovanou (nadobúdateľkou) ohľadom prevodu obchodného podielu v spoločnosti E., s.r.o. (IČO: X.). Súd prvého stupňa rozhodol tiež o trovách konania. Pri rozhodovaní vo veci samej vychádzal zo záveru, že žalobca osvedčil existenciu svojho naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.). Na základe výsledkov dokazovania, vykonaného medziiným výpoveďami svedkov, listinnými dôkazmi a znaleckými posudkami mal súd jednoznačne preukázané, že žalobca tento právny úkon vlastnoručne nepodpísal. Vzhľadom na toto zistenie a jeho dopad na prejednávajúcu vec súd nevyhovел návrhom žalovanej na vykonanie ďalšieho dokazovania. Právny úkon nepodpísaný žalobcom nemohol mať totiž v žiadnom prípade za následok prevod predmetného obchodného podielu, takže ďalšie dokazovanie by bolo neúčelné. Výrok o trovách odôvodnil súd poukázaním na § 142 ods. 1 O.s.p. a plný úspech žalobcu v konaní.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Žiline rozsudkom zo 6. marca 2008 sp. zn. 9 Co 279/2007 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu zistil súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu rozhodujúce skutkové okolnosti a na ich podklade zaujal správne právne závery. Vzhľadom na predmet daného konania postupoval súd prvého stupňa správne, pokiaľ dokazovanie zameral predovšetkým na skutočnosť, či žalobca podpísal vlastnoručne spornú zmluvu o prevode obchodného podielu. Z posudku Mgr. M. Z., znalkyne z odboru písomoznalctvo, mal v zhode so súdom prvého stupňa preukázané, že podpis na tejto zmluve nie je podpisom žalobcu. Vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania nepovažoval ani odvolací súd za potrebné doplniť dokazovanie v zmysle návrhov žalovanej. Odvolací súd dodal, že vec prejednal na pojednávaní 6. marca 2008 v neprítomnosti žalovanej a jej právneho zástupcu, lebo boli splnené zákonné podmienky pre tento postup. Výrok o náhrade trov odôvodnil úspechom žalobcu v odvolacom konaní.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie s odôvodnením, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní, v ktorom došlo k inej procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozsudky súdov nižších stupňov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. vyvodzovala z toho, že odvolací súd konal a rozhodoval napriek tomu, že neboli splnené podmienky stanovené § 101 ods. 2 O.s.p. Neprítomnosť právneho zástupcu žalovanej na pojednávaní 6. marca 2008 bola totiž riadne odôvodnená a preukázaná bola aj existencia dôležitého dôvodu pre odročenie pojednávania. Išlo o dôvod spočívajúci v zlom zdravotnom stave právneho zástupcu žalovanej, so zreteľom na ktorý sa objektívne nemohol zúčastniť súdnych pojednávaní. Iná vada konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) spočíva podľa názoru dovolateľky v tom, že súdy nesprávne zistili skutkový stav, nevykonali všetky navrhované dôkazy a zistené skutkové okolnosti nesprávne vyhodnotili. Dodala, že vzhľadom na namietané procesné vady je napadnuté rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Z uvedených dôvodov žiadala zrušiť dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu označil tento mimoriadny opravný prostriedok žalovanej za čisto účelový. Podľa jeho názoru sú súdne rozhodnutia podložené správne zisteným skutkovým stavom a zákonom zodpovedajúcimi právnymi závermi. V konaní nedošlo

k procesným chybám, ktoré sú vytýkané v dovolaní. Žalovaná nebola schopná počas celého konania spochybníť správnosť záverov znaleckých posudkov, v zmysle ktorých žalobca vlastnoručne nepodpísal zmluvu o prevode obchodného podielu. Z týchto dôvodov žalobca žiadal dovolanie „zamietnuť“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v dovolacom konaní zistil, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorá je zastúpená advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolací súd považuje za potrebné úvodom zdôrazniť, že dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno úspešne napadnúť (len) právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, aj to však nie v každom prípade, ale iba ak podanie dovolania výslovne pripúšťa zákon. Dovolanie je procesný prostriedok, ktorým zákon vytvára účastníkovi konania procesnú možnosť, aby (iba) v prípadoch, v ktorých to zákon explicitne pripúšťa, spochybnil opodstatneným uplatnením dovolacieho dôvodu správnosť konania alebo rozhodovania odvolacieho súdu a dosiahol nápravu prípadných väd alebo nesprávností napadnutého rozhodnutia. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné napadnúť a preskúmať akékoľvek rozhodnutie.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. V zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,

alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Žalovaná dovolaním napadla rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozsudkov. Prípustnosť jej dovolania preto z ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Prípustnosť dovolania žalovanej by v danom prípade prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Dovolací súd so zreteľom na § 242 ods. 1 O.s.p. skúmal, či prípustnosť dovolania nezakladá niektorá z procesných väd taxatívne vymenovaných v tomto ustanovení. Podľa uvedeného ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že z hľadiska § 237 O.s.p. nie je právne významné samo tvrdenie účastníka, že došlo k určitej procesnej vade, ale len zistenie, že k namietanej vade skutočne došlo.

Dovolatel'ka procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Dovolací súd s prihliadnutím na obsah dovolania a vytýkané nesprávnosti, ku ktorým malo dôjsť v preskúmvanej veci, sa osobitne zamerl na otázku, či postupom súdov nebola dovolateľke odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p). Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesne nesprávny postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho poriadku, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok.

Dovolateľka namieta, že v konaní jej bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že odvolací súd v rozpore s § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal a rozhodol v jej neprítomnosti a tiež v neprítomnosti jej právneho zástupcu, hoci ich neúčast' na odvolacom pojednávaní bola riadne ospravedlnená závažným dôvodom.

V zmysle § 24 O.s.p. sa účastník môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní aj keď sú účastníci nečinní – ak sa riadne predvolaný účastník neustanoví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka; prihlíadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. určuje dve podmienky, ktoré musia byť súčasne splnené, aby súd mohol vec prejednať v neprítomnosti účastníka alebo jeho zástupcu, a to a/ riadne predvolanie a b/ absencia žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu (o takú absenciu ide vtedy, keď účastník konania buď vôbec nepožiadala o odročenie pojednávania, alebo keď o odročenie pojednávania síce požiadala, avšak nepreukáže existenciu dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania).

Prvý termín pojednávania vytýčil odvolací súd na 10. januára 2008. Na toto pojednávanie bola žalovaná riadne predvolaná prostredníctvom jej vtedajšieho právneho zástupcu, advokáta JUDr. J. V. (viď doručku pripojenú k č.l. 325). Žalovaná a jej právny zástupca listom z 8. januára 2008 (č.l. 326 spisu) požiadali o odročenie tohto pojednávania z dôvodu hospitalizácie JUDr. J. V. 9. januára 2008 v súvislosti s operáciou žľčníka. Odvolací súd tejto žiadosti vyhovel.

Druhý termín odvolacieho pojednávania bol vytýčený na 24. januára 2008. Žalovaná bola riadne predvolaná aj na toto pojednávanie prostredníctvom advokáta JUDr. J. V. (viď doručku na č.l. 327 spisu). Keď listom z 20. januára 2008 (č.l. 330 spisu) opätovne požiadala o odročenie uvedeného pojednávania s poukazom na pretrvávajúcu pracovnú neschopnosť jej právneho zástupcu preukázanú lekársym potvrdením, odvolací súd jej žiadosti vyhovel.

V spise sa na č.l. 332 nachádza záznam súdnej kancelárie, v zmysle ktorého „dňa 23. januára 2008 bolo telefonicky zistené, že JUDr. V. ukončí PN pravdepodobne koncom

februára, nakoľko by mal absolvovať rehabilitácie. Žiadal vytýčiť termín pojednávania na marec“. Odvolací súd vytýčil tretí termín pojednávania na 6. marca 2008; žalovanú naň riadne predvolal prostredníctvom JUDr. J. V. (viď doručenkú pripojenú k č.l. 333 spisu, v zmysle ktorej menovaný advokát prevzal túto zásielku vlastnoručne 26. februára 2008). Žalovaná 5. marca 2008 opätovne požiadala aj o odročenie tohto pojednávania „z dôvodu trvania dočasnej pracovnej neschopnosti (jej) právneho zástupcu po operácii žľzníka“. Zo zápisnice o pojednávaní spísanej 6. marca 2008 (viď č.l. 337 spisu) vyplýva, že odvolací súd rozhodol, že bude pojednávať v neprítomnosti žalovanej a jej právneho zástupcu. Vec na tomto pojednávaní prejednal a rozhodol bez ich účasti.

V zmysle ustálenej judikatúry súdov je choroba účastníka (právneho zástupcu účastníka) preukázaná lekársky uznanou práceneschopnosťou považovaná za dôležitý dôvod v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. Ak účastník konania v takomto prípade požiadal včas o odročenie pojednávania, treba prejednanie veci v jeho neprítomnosti kvalifikovať ako odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 31/1995).

Z dovolacím súdom uvedeného prehľadu termínov pojednávaní, ktoré boli vytýčené odvolacím súdom, vyplýva, že pokiaľ žalovaná požiadala o odročenie pojednávania a preukázala práceneschopnosť jej právneho zástupcu, odvolací súd pojednanie vždy odročil; jeho postup pri odročení pojednávaní zodpovedal § 101 ods. 2 O.s.p. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu mal postup odvolacieho súdu oporu v tomto ustanovení aj 6. marca 2008, kedy odvolací súd vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovanej aj jej právneho zástupcu.

V preskúmvanej veci bola práceneschopnosť JUDr. J. V. preukázaná potvrdením o dočasnej pracovnej neschopnosti vystaveného 14. januára 2008. V zmysle tohto potvrdenia bol menovaný práceneschopný od 14. januára 2008 (dovolací súd pripomína, že prvý termín pojednávania vytýčil odvolací súd na 10. januára 2008). So zreteľom na túto jeho práceneschopnosť a žiadosť o odročenie pojednávania, bol odročený aj druhý termín odvolacieho pojednávania (24. januára 2008). Pokiaľ sa ale JUDr. J. V. následne voči súdnej kancelárii vyjadril, že práceneschopnosť ukončí pravdepodobne vo februári 2008 a vzhľadom na to sám žiadal vytýčiť pojednanie na marec 2008, bolo na ňom, aby ďalšiu (tretiu) žiadosť o odročenie termínu pojednávania doložil aktuálnym lekárskeym potvrdením preukazujúcim

jeho práceneschopnosť pretrvávajúcu aj 6. marca 2008. Takéto potvrdenie ale JUDr. J. V. k žiadosti o odročenie tohto pojednávania súdu nepredložil.

Dovolací súd zdôrazňuje, že právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v jeho prítomnosti, ktoré je zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno chápať tak, že súd by nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie tohto práva. Zo spisu nevyplýva, že by odvolací súd odňal žalovanej toto právo. Pokiaľ právny zástupca žalovanej existenciu ním tvrdeného dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania nariadeného na 6. marca 2008 riadne nepreukázal, zostala jeho (údajná) práceneschopnosť len v rovine nepreukázaného tvrdenia, na ktoré nebolo možné vziať zreteľ.

Vo vyššie opísanej procesnej situácii odvolací súd neporušil § 101 ods. 2 O.s.p. Postupom, ktorý sa nepriečil tomuto ustanoveniu, nemohol odňať žalovanej možnosť konať pred súdom. Žalovanou tvrdený dôvod prípustnosti jej dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. preto nie je daný.

Žalovaná v dovolaní súdom vytýka aj nedostatky skutkovej povahy. Spochybňuje správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov a z nich vyvodенých skutkových záverov. V prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov ale nejde o nedostatok, ktorý by v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu bol považovaný za dôvod, ktorý zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. Dovolateľkou tvrdená neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení môže prípadne zakladať tzv. inú vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); vadu takej povahy ale možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad v danej veci nejde). Takáto procesná vada sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá.

Súdna prax je jednotná v tom, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nezakladá to vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom (vid' R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000). Pokiaľ súd niektorý navrhovaný dôkaz nevykoná, môže to viesť k nesprávnym skutkovým zisteniam, nie však k vade konania v zmysle § 237 O.s.p. K procesným právam účastníka nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý dôkaz, ktorý účastník považuje za významný. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí iba

súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p., § 213 ods. 5 O.s.p.). Ak súd rozhodne, že navrhnuté dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú pre vec nerozhodné alebo nadbytočné), nejde o postup, ktorým bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Súd neodníme účastníkovi možnosť pred ním konať ani tým, že (prípadne) nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie súdu, ktorého podkladom sú dôkazy nesprávne vyhodnotenú, môže byť prípadne z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto skutočnosť sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). V prípade nesprávnosti hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď R 42/1993).

Z dovolania vyplýva tiež námietka dovolateľky, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právne posúdenie je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. I keď je nesprávne právne posúdenie veci relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 (viď tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011).

Niektoré formulácie zvolené v dovolaní nasvedčujú tomu, že dovolateľka namieta aj nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia. Pre prípad, že dovolanie túto námietku obsahuje, dovolací súd uvádza, že nepreskúmateľnosť súdneho rozhodnutia je judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považovaná nie za vadu konania v zmysle § 237 O.s.p., ale za tzv. inú vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (R 111/1998), ktorá je síce prípustným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a možno ju úspešne uplatniť v procesne prípustnom dovolaní; sama vada tejto povahy ale prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky aj v iných veciach, napr. sp. zn. 1 Cdo 135/2010, 2 Cdo 137/2010, 3 Cdo 236/2010, 4 M Cdo 5/2009, 5 Cdo 216/2010, 7 Cdo 55/2011).

Žalovaná navrhla zrušiť rozsudok odvolacieho súdu ako celok. Pokiaľ dovolaním napadla aj výrok tohto rozsudku o trovách konania, smeruje jej dovolanie proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na to treba prípustnosť dovolania proti nemu posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.). Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. ale výslovne vylučuje prípustnosť dovolania proti výroku uznesenia odvolacieho súdu o trovách konania. Keďže ani vo vzťahu k tomuto výroku nebola preukázaná procesná vada konania zakladajúca zmätočnosť, nemožno prípustnosť dovolania žalovanej proti tomuto výroku vyvodiť ani z § 237 O.s.p.

Zo všetkých uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v danom prípade je dovolanie žalovanej podľa Občianskeho súdneho poriadku procesne neprípustné. Vzhľadom na to odmietol jej dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. septembra 2011

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková